

opusdei.org

Prelatovo pismo (oktober 2016)

“V vsakem trenutku se moramo odpreti kot pahljača, da bi služili še več ljudem, tudi tistim, ki nimajo izkušnje krščanskega življenja, ki nimajo vere,” pravi prelat ob 2. oktobru, ko se začneja novo leto v zgodovini Opus Dei.

2. Okt. 2016

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Jutri bomo s Cerkvijo in v Cerkvi praznovali liturgični spomin svetih angelov varuhov, ki je v Prelaturi slovesni praznik, kajti na ta dan leta 1928 je Sveta Trojica položila v dušo in srce našega ustanovitelja seme, ki je dalo sad v mnogih ljudeh vseh jezikov in narodnosti. Sveti Jožefmarija je večkrat omenil, da so v njegovi duši nenehno odzvanjali zvonovi iz cerkve Angelske Matere božje, ki so ga vse do njegovega odhoda v nebesa spominjali na nalogo, naj uresničuje Opus Dei z močjo, ki izvira iz leta 1928 in zatem 1930. Gospoda prosim, da bi se v našem ravnanju ukoreninila ista odgovornost, saj je vsak od nas *kontinuiteta*.

Še enkrat se je izpolnila prilika o drobnem semenu in za to moramo našemu Gospodu izkazati hvaležnost. V času, ki je medtem pretekel, nas je utrdil v veri ter nam podaril mnogo in še več, kot

***smo takrat videli. Spričo te
čudovite resničnosti po vsem svetu
— resničnosti, ki je kakor vojska v
bojni vrsti pred bitko za mir, za
dobro, za veselje, za božjo slavo —,
spričo tega božanskega dela
moških in žensk v tako različnih
življenjskih situacijah, od laikov
do duhovnikov, ki se tako sijajno
širi in pri tem naleti tudi na
težave, ker pač vedno znova
stojimo na začetku, moramo
skloniti glavo ter se ljubeče obrniti
k Bogu in se mu zahvaliti. In
obrnimo se tudi k naši nebeški
Materi, ki je bila od vseh začetkov
prisotna na vsej poti Dela.[1]***

Te misli svetega Jožefmarija še vedno odmevajo v moji duši. Kot bi bilo včeraj, se spominjam teh besed, ki jih je izrekel v binkoštim posvečeni kapeli centralnega sedeža Opus Dei kot ljubezni polno molitev Jezusu Kristusu, navzočemu v evharistiji. Služijo nam tudi danes, ko

začenjamo to novo leto Opus Dei,
kajti znova nas navdajajo z upanjem,
ker Gospod Delo, ki ga je poklical v
življenje, še naprej leto za letom
ohranja dejavno in rodovitno — s
tvojim in mojim odgovorom.

Tako kot sv. Jožefmarija na dan tiste
obletnice leta 1962 se tudi mi danes
čudimo temu, kar je bilo v tem
delčku Cerkve, Delu, že uresničeno.
On, Bog, je tisti, ki daje rast in — kot
se je v zgodovini Cerkve že velikokrat
zgodilo — ponovno uresničuje priliko
o gorčičnem zrnu: *Je najmanjše od
vseh semen; ko pa zraste, je večje
kakor zelišča in postane drevo, tako
da priletijo ptice neba in gnezdijo na
njegovih vejah.*[2]

Tako kot leta 1928 je tudi danes in
vedno očitno nesorazmerje med
sredstvi in sadovi, ki zrastejo po božji
volji. Njegova odrešenjska moč se ni
zmanjšala, vendar pa od vsakega
izmed nas pričakuje velikodušen

odgovor, najboljši, kar jih moremo z njegovo pomočjo dati, prav tako pa to velja tudi za tiste osebe, ki so se zatekle v senco tega bujnega drevesa.

V naši duši se rodi hvalnica in hvaležnost Bogu. ***Hvala, Gospod! Kajti ta čudoviti odmerek kruha že daje blagi Kristusov vonj (2 Kor 2,15) po vsem svetu: hvala za te množice duš, ki po vsem svetu slavijo Boga. Kajti vse so tvoje. [3]***

Neizmerna hvaležnost Bogu, ki nas kljub različnim težavam ne bo nikdar zapustil. Vedno je z nami! Ko se torej pojavijo, ***se moramo smejati sredi trdih okoliščin in pri tem Gospodu vedno znova govoriti: Gratias tibi, Deus, gratias tibi!***^[4] Sv. Jožefmarija je v dnu svoje duše nekega dne slišal te besede: *Si Deus nobiscum, quis contra nos?*^[5] Če je Bog z nami, potem niti sekularizirano in celo agresivno okolje, niti pomanjkanje zdravja ali gmotnih sredstev, niti

pomanjkanje dela, niti notranji ali zunanji družinski zapleti — čisto nič ne sme vznemiriti naše notranjosti.

Današnji čas ni slabši od predhodnih. Tako je menil tudi sv. Avguštin: “Zakaj torej meniš, da je bila katerakoli pretekla doba boljša od sedanjega časa? Od prvega Adama vse do današnjega Adama si je človek lahko obetal: delo in pot, trnje in osat.”[6]

2. oktobra je prav tako zelo primerno, da preverimo, ali je vsak izmed nas takšno orodje, kot si ga želi Bog. Na današnji praznik vzemimo za svojo osebno molitev besede sv. Jožefmarija: ***Ko sem se danes zjutraj zbudil, mi je prišlo na misel, da bi morda želeli slišati od mene nekaj besed. In zardel sem, kajti postalo me je sram. In tedaj sem obrnil svoje srce k Bogu, videl, koliko dela je še treba opraviti in, z mislijo na vas, mi je***

postalo jasno, da v Delo ne vlagam vsega, kar bi moral. On pač, Bog pač.[7]

Kljub dobri volji, ki nam je hvala Bogu ne manjka, prosimo odpuščanja za konkretne primere, ko se nismo bili pripravljeni odzvati na božje darove, torej za našo premajhno velikodušnost, naše osebne napake, ki so drugim v naši bližini lahko v slab zgled. Kajti ***tako kot pišemo ljudje s peresom, piše Gospod z nogu od mize, zato da se vidi, da piše On: to je tisto neverjetno, to je čudovito.***[8]

Papež poudarja, da moramo vsi kristjani s svojo vero osvetljevati situacije in osebe, s katerimi se srečamo na naši poti. Začutimo klic v tem novem letu Dela, da bi šli “oznanjat evangelij vsem, v vse kraje, v vse okoliščine brez odlašanja,” kajti “evangeljsko veselje je za vse ljudstvo, nihče ne more izključiti

nikogar.”[9] Te besede so odmev Kristusovih besed, ki so gorele v duši našega ustanovitelja že deset ali dvanajst let pred letom 1928, ko je začel slutiti božji klic. **Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?(Lk 12,49); prišel je, da bi prinesel ogenj na svet, in kaj naj bi si drugega želel, kot da zagori? In odgovor na to: Ecce ego quia vocasti me!(Ps 3,8), tukaj sem, kajti klical si me. Naj sedaj vsi skupaj to znova rečemo našemu Bogu?** [10]

2. oktober je klic, katerega odmev v vsakem izmed nas utrjuje prepričanje glede naloge, ki nam jo je naložil Bog: na svetu smo, da bi izvrševali Delo kot del poslanstva Cerkve. Zato se štejemo, tam kjer smo, za prvo bojno vrsto evangelizacije.

V vsakem trenutku se moramo *odpreti kot pahljača*, da bi služili še

več ljudem, tudi tistim, ki nimajo izkušnje krščanskega življenja, nimajo vere ali pa je običajno ne udejanjajo. Čakajo nas in pričakujejo, da jim posredujemo svojo radost, ker smo srečali Jezusa Kristusa.

Gojiti moramo zavest, da smo oznanjevalci veselja evangelija v svojem okolju in v vsakem trenutku; ženske in moški, sposobni navezati prijateljstvo z vsemi, ustrežljivi, vedno na razpolago, prijazni in velikodušni, ki se ne omejujejo na nekaj apostolskih aktivnosti, temveč se skušajo v vsakem trenutku in v vseh okoliščinah obnašati kot apostoli. To pa ima, otroci moji, praktične posledice: treba je zelo resno jemati konkretna dejanja posvečevanja pri poklicnem delu (pravičnost, ljubezen, ponižnost, zanimanje za druge, pozitiven pogled itd.), ravnati kot osebe, ki povezujejo, sodelujejo, ki so se sposobne naučiti dobrega, ki ga lahko vsak prispeva v družbi.

To zavest poslanstva bomo lahko ohranjali živo, če bomo gojili globoko pobožnost in če bomo svoja dejanja utemeljevali na nadnaravnih sredstvih, na kontemplaciji Kristusa. Posredovati evangeljsko sporočilo je dobrina, ki nas dela človeške in ponuja odgovor na željo po sreči, ki jo imamo vsi, kristjani in nekristjani. Včasih bo prav, da jih ljubeznivo opozorimo na kak vidik njihovega obnašanja navzven, ki bi ga lahko izboljšali, da jim torej izrečemo bratski opomin, ki ga priporoča Jezus v evangeliju! O tej točki sem vam obširno govoril v pismu, ki sem ga napisal ob začetku jubilejnega leta, zato se ne bom zaustavljaj ob tej temi. Omeniti želim le, da moramo v skladu z napotki našega ustanovitelja opravljati to delo usmiljenja z modrostjo, vedrino in ponižnostjo ter se ob tem zavedati, da vsi potrebujejo to tako človeško in nadnaravno pomoč.

Ob koncu vas kot vedno prosim, da molite za svetega očeta, konkretno za njegovo potovanje v Gruzijo in Azerbajdžan, na katerem se nahaja v tem trenutku, ter za potovanje na Švedsko konec meseca. Obe sta del ekumenske aktivnosti papeža, ki jo nadaljuje po svojih predhodnikih.

Tesno povezani z mojimi nameni molite tudi za 31 članov Prelature, ki jih bom 29. oktobra posvetil v diakone, ter za vse posvečene služabnike Cerkve.

Z vedrostjo, a vendarle še z globoko bolečino vas vabim, da se spomnite mojih hčera, ki so umrle v prometni nesreči v Mehiki. Bolečina je še prisotna, ker smo tesno povezana družina; vedrost izvira iz enodušne reakcije molitev, ki je prišla od vsepovsod. Prosimo Gospoda, naj jim po svojem božanskem usmiljenju obilno poplača v nebesih.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. oktober 2016

[1] Sv. Jožefmarija, Meditacija, 2. 10. 1962 (AGP, knjižnica, P09, str. 57).

[2] Mt 13,32.

[3] Sv. Jožefmarija, Meditacija, 2. 10. 1962 (AGP, knjižnica, P09, str. 59).

[4] Prav tam, str. 57.

[5] Prim. Rim 8,31.

[6] Sv. Avguštin, *Sermo* Caillau-Saint Yves 2, 92 (PLS 2, 441-442)

[7] Sv. Jožefmarija, Meditacija, 2. 10. 1962 (AGP, biblioteka, P09, str. 60).

[8] Prav tam, str. 59.

- [9] Papež Frančišek, Apost. spod. *Veselje evangelija*, 24. 11. 2013, št. 23.
- [10] Sv. Jožefmarija, Meditacija, 2. 10. 1962 (AGP, knjižnica, P09, str. 62).
-

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-oktober-2016/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-oktober-2016/) (6. Avg. 2025)